

Ze reden weg van de slachtpartij, door de Painted Desert naar het westen, en stopten pas honderdvijftig kilometer verderop. Vroeg in de middag hielden ze eindelijk halt bij een restaurant met een wit gestuukte gevel en benzinepompen op betonnen eilandjes. Het overlappende gedonder van hun motoren deed de grote ruiten trillen toen ze voorbijreden. Ze stopten tussen de geparkeerde vrachtwagens aan de westkant van het gebouw, duwden de standaards naar beneden en zetten de motoren uit.

Race Adamson had de hele weg voorop gereden; zijn Harley had soms wel vierhonderd meter op iedereen voorgelegen. Sinds zijn terugkeer, na twee jaar in de woestijn, was het zijn gewoonte om de colonne aan te voeren. Af en toe reed hij zelfs zo ver vooruit dat het leek of hij de anderen wilde uitdagen hem bij te houden, of dat hij ze gewoon kwijt wilde raken. Hij had hier niet willen stoppen, maar Vince had hem ertoe gedwongen. Toen het restaurant in zicht kwam, was Vince achter Race aan gegaan. Hij was hem in volle vaart gepasseerd en had toen zijn linkerhand uitgestoken in een gebaar dat The Tribe goed kende: *we gaan de snelweg af*. The Tribe liet zich leiden door Vince, zoals altijd. Nog een reden voor Race om een hekel aan hem te hebben, waarschijnlijk. Daar had het joch er veel van.

Race was een van de eersten die zijn motor parkeerde, maar de laatste die afstapte. Hij bleef met zijn benen aan

weerszijden van zijn fiets staan terwijl hij langzaam zijn leren rijhandschoenen uittrok en boze blikken op de anderen richtte vanachter zijn spiegelende zonnebril.

‘Je moet eens een hartig woordje wisselen met die zoon van je,’ zei Lemmy Chapman met een knikje naar Race.

‘Niet hier,’ zei Vince. Het kon wachten tot ze weer in Vegas waren. Hij wilde van de weg af. Hij wilde een tijdje in het donker liggen en de tijd nemen om de misselijkmakende knoop in zijn maag kwijt te raken. En hij wilde allereerst douchen. Hij had geen bloed op zich gekregen, maar voelde zich toch vies en zou niet lekker in zijn vel zitten tot hij de stank van die morgen had weggewassen.

Hij deed een stap in de richting van het restaurant, maar Lemmy pakte hem bij de arm voor hij verder kon lopen. ‘Jawel. Hier.’

Vince keek naar de hand op zijn arm – Lemmy liet niet los, hij was de enige van de mannen die niet bang voor hem was – en toen naar de jongen, die eigenlijk helemaal geen jongen meer was, al jaren niet. Race maakte de koffer boven zijn achterwiel open en zocht er iets in.

‘Wat valt er te zeggen? Clarke is er niet meer. En het geld is ook weg. We kunnen niets meer doen. Niet vandaag.’

‘Je zou eens moeten nagaan of Race het wel met je eens is. Jij gaat er zomaar vanuit dat alles koek en ei is tussen jullie, ook al is hij tegenwoordig de helft van de tijd pisinijdig op je. En ik zal je nog eens iets vertellen, chef. Race heeft een paar van die jongens bij de groep gehaald en het vuurtje flink lopen opstoken door ze te vertellen hoe rijk ze allemaal gingen worden door die deal met Clarke. Hij zou wel eens niet de enige kunnen zijn die moet horen wat de plannen zijn.’ Hij keek veelbetekenend naar de andere mannen. Nu zag Vince pas dat ze geen aanstalten maakten om naar het

restaurant te gaan, maar bij hun motoren bleven staan en onzeker van hem naar Race keken. Wachtend tot er iets zou gebeuren.

Vince wilde niet praten. De gedachte aan praten maakte hem doodmoe. Een gesprek met Race was de laatste tijd net zoiets als een zware oefenbal heen en weer gooien, heel vermoeiend dus, en daar was hij nu niet tegen opgewassen, niet na waar ze van weggereden waren.

Hij ging toch naar hem toe, omdat Lemmy bijna altijd gelijk had als het om het behoud van The Tribe ging. Lemmy was altijd zijn achtervanger geweest, al sinds ze elkaar hadden ontmoet in de Mekongdelta en de hele wereld *dinky dau* was. In die tijd hadden ze bedacht moeten zijn op struikeldraden en landmijnen. Er was in de bijna veertig jaar daarna niet veel veranderd.

Vince liep van zijn motor naar Race, die tussen zijn Harley en een geparkeerde vrachtwagen stond, een tankwagen. Race had gevonden wat hij in het koffertje achter op zijn motor had gezocht, een heupfles waarin iets klotste wat eruitzag als thee, maar het niet was. Hij ging steeds vroeger aan de drank, nog iets wat Vince niet aanstond. Race nam een slok, veegde zijn mond af en stak Vince de fles toe. Vince schudde zijn hoofd.

‘Vertel,’ zei Vince.

‘Als we Route 6 nemen, zijn we over drie uur in Show Low,’ zei Race. ‘Aangenomen dat dat Japannertje van jou ons bijhoudt.’

‘Wat hebben we in Show Low te zoeken?’

‘Clarkes zus.’

‘Waarom zouden we haar willen zien?’

‘Om het geld te zoeken. We zijn net voor zestig mille belazerd, voor het geval je het niet doorhad.’

‘En jij denkt dat die zus dat heeft.’